

သန်းဆွေ-ရေး ပိုးပျက်တဲ့ပန်း

ကိုသိန်းထိုက်အား ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကျောင်း အဓိပတိ
လမ်းပေါ်တွင် ပထမအကြိမ်
စတင်၍ တွေ့ဖူးခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ အ
ထက်အညာ တောမြို့လေး
တစ်မြို့မှ ဆင်းလာကာစဖြစ်
သော အညာသား ကျောင်း
သားသစ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ
သည်။ တက္ကသိုလ် မရောက်
ခင်က ရန်ကုန်မြို့သို့ ဟုတ္တိပတ္တိ
သုံးလေးခေါက်မျှသာ ရောက်ခဲ့
ဖူးပါသည်။ တောမြို့ အထက်

တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်း
အောင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်တွင်တက်ရောက်၍
ပညာသင်ကြားနေရသော်လည်း
ကျွန်တော်၏ မှေးမှိန်နံ့နဲ့လှ
သော အသွင်အပြင်ကား တက္က
သိုလ်လောကတွင် မပြောင်
လက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကိုသိန်း
ထိုက်ကား ထိုစဉ်ကပင် တက္က
သိုလ်လောကတွင် သတင်းမွှေး
နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည်

ပင်းယကျောင်းဆောင်မှ ထွက်
 ခဲ့ကာ အဓိပတိလမ်းကို
 လျှောက်၍လာခိုက် ဘောလုံး
 သမားအဝတ်အစားကို ဝတ်
 ထားသော ကိုသိန်းထိုက်ကို
 တွေ့ရပါတော့သည်။ အချိန်မှာ
 ဘောလုံးကန်ကျင့်သည့် နာရီ
 ပိုင်းသို့ မရောက်သေးသော်
 လည်း ဘောသမား ကိုသိန်း
 ထိုက်ကား ဘောလုံးကန်အင်္ကျီ
 ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားပြီး ဖြစ်
 လေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကို
 သိန်းထိုက်သည် ဤယူနီဖောင်း
 ကို နံနက်မှစ၍ တစ်နေ့လုံး
 ဝတ်ထားတတ်သည်ကို ထိုစဉ်
 အခါက နားမလည်ခဲ့ပါ။ အ
 ခြားဘောလုံးသမား တစ်ဦးတ
 လေသည် အကယ်၍သာ ဤ
 ကဲ့သို့ ဘောလုံးသမား ယူနီ
 ဖောင်းကို တစ်နေ့လုံး ဝတ်ထား
 ပါက အနောက်အပြောင် ခံရ

မည် ဖြစ်သော်လည်း ကိုသိန်း
 ထိုက်ကား အနောက်အပြောင်
 မခံခဲ့ရပေ။

ကိုသိန်းထိုက်သည် အရပ်
 အမောင်း အလုံးအထည်မှစ၍
 ပြေပြစ် တောင့်တင်းသူ ဖြစ်
 သည်။ ဘောလုံးကန်ရာတွင်
 ဝတ်ဆင်ရသည့် အဝတ်အစား
 သည် သူ၏ ရှိရင်းစွဲ ကာယဗ
 လအား ပိုမို၍ ကြီးထွားသည်
 ဟု ထင်မြင်ရလှမှု ခန့်ညား
 ထယ်ဝါလှပေသည်။ ထိုနေ့က
 ကျောင်းသားသစ်များ ကျောင်း
 တစ်ပတ်ရစ်များသည် သူ့အား
 ဝန်းရံလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ
 လေသည်။ ထိုသူတို့ကား သူ
 ပြောသမျှစကားကို စိတ်ပါစွာ
 နားထောင်နေကြ၏။ ကိုသိန်း
 ထိုက်မှာ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်
 စကားပြောနေရာ သူ၏ လက်
 ဟန် ခြေဟန်ကို ကြည့်ခြင်း

အားဖြင့် ဘောလုံးကစားခြင်း အကြောင်းကို ပြောနေမှန်း သိသာလေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သူ၏ အမူအရာများမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားထက်ပင် ပိုလှသော်လည်း သူ၏အင်္ဂါရုပ်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြောင့် သူ၏ အဖော်များပင်လျှင် သူ့အား အမူအရာ ပိုလွန်းခြင်းအတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင်ဟန် တူပေသည်ဟု တွေးမိခဲ့လေသည်။ သူ့အဖော်များကား ဘောလုံးသမားများ ဟုတ်ဟန်မတူကြ။ ကိုသိန်းထိုက်၏ ရဲဘော်များ သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်ကြပေမည်။ သို့သော် သူတို့သည် ကိုသိန်းထိုက်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

သူတို့လူစုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့်အနီးသို့

ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ရှောင်ကွင်း၍ နေနိုင်အောင် နေရလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ကျောင်းသားသစ်တောသားကလေးမျှသာ ဖြစ်လေရာ သူတို့ကဲ့သို့ မြို့ကြီးသားများနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ပုံခဲ့ပေ။ သို့သော် သူတို့ကား ကျွန်တော့်အား ဖာသိဖာသာ မနေကြပါ။ သူတို့လူစုနှင့် ကျွန်တော် ပေအနည်းငယ်ခန့် အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သကောင့်သားကြီး ကိုသိန်းထိုက်က စကားပြောနေရာမှ ကျွန်တော့်အား ပြီး၍ကြည့်နေပါသည်။ သူ့အပြုအမူမှာ အတော် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဖွယ်ရာကောင်းလှပါသည်။ ဖြူဖွေးပြောင်လက်နေသော သွားများကို ပေါ်လာအောင် ပြီးထားသည့် အပြုံးကလည်း စွဲမက်

စရာပင်။ ကိုသိန်းထိုက်ကား ပြီးရုံသာမဟုတ်သေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောပါသည်။

“ဘယ်လဲဗျ. . .”

သူ့စကားပြောသံမှာ သူ့အပြီးကဲ့သို့ပင် ရှမ်းစိုပြေပြစ်လှပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားကာ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့။ အတန်ကြာမှ “အကြော်ဆိုင်ဘက်ကိုပါ” ဟု ဖြေလိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ဤအချိန်တွင်ကား ကိုသိန်းထိုက်တို့လူစုမှာ လွန်သွားလေပြီ။ သူတို့၏ အရှိန်နှင့် သူတို့ သွားနေလေပြီ။ ကိုသိန်းထိုက်ကား ကျွန်တော့်စကားကို မကြားရှာပေ။

သို့သော် ရှိပါစေတော့။ ကျွန်တော် ကျေနပ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ တောကြိုအံ့

ကြားမှ တက်၍လာသောတောသားလေး တစ်ယောက်အား တက္ကသိုလ်နယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ကိုသိန်းထိုက်က နှုတ်ဆက်စကား ပြောသွားလေပြီ။

ထိုမှ ကုက္ကိုင်း အဲဗင်းနယူးလမ်းအတိုင်း လျှောက်ရင်း “တက္ကသိုလ်မှ လူတိုင်းရဲ့ ခင်မင်လေးစားမှု၊ ဂရုစိုက်မှု ခံရဖို့ ဆိုတာမှာ တစ်ခုခု စွန့်မှဖြစ်မှာပဲ။ ငါလဲ တစ်နေ့ကျရင်တော့ သူတို့လို ပေါ်ပြူလာဖြစ်အောင် လုပ်မှပဲ” ဟု တွေးမိခဲ့ပါသေးသည်။

လှည်းတန်းထိပ် အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်သည့်တိုင် အောင် ကျွန်တော့်ကျေနပ်မှု အရှိန်ကား မပြေသေးပေ။ ဘူးသီးကြော်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စားပွဲတစ်

ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
နေသော ကိုလွန်းအောင်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ကိုလွန်းအောင်သည်လည်း
ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်လော
ကတွင် ထင်ရှားသူ ဖြစ်ပါသည်။
သူ၏ ခြေထောက်များမှာ ခွင်၍
နေကာ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်
ထည် ပိန်ညှက်သေးကွေးရုံမျှ
မက ကျောရိုးများမှာ ခိုင်၍ပင်
နေပါသေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏
ကျန်းမာရေးအားဖြင့်သော်လည်း
ကောင်း၊ အသွင်အပြင်အားဖြင့်
သော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ အ
သွင်မှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာဖြစ်
သော်လည်း သူလည်း ထူးခြား
သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ကစားခုန်စားပွဲတွင် သူ့အား
ထည့်သွင်း စဉ်းစားစရာမလို
သော်လည်း၊ ကျောင်းပညာရေး
နှင့်ပတ်သက်သော ဆုများကို

ကား၊ သူ့သာလျှင် ယူနေတတ်
ပေသည်။ သူ့ရောက်နေသည့်
ပထမနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်းတွင် အ
ထက်မြက်ဆုံး အတော်ဆုံး လူ
ငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။ ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်မဂ္ဂ
ဇင်း၏ အယ်ဒီတာလည်း ဖြစ်
ပေသည်။ မစွမ်းမသန်ဘဝတွင်
ရောက်နေသော်လည်း သူ၏
မျက်လုံးများ ကြည်လင်
တောက်ပခြင်း၊ အာဝဇ္ဇန်း
ကောင်းခြင်း၊ စိတ်သဘော
ကောင်းခြင်း၊ သနားကြင်နာ
တတ်ခြင်း၊ ထက်မြက်ခြင်း၊ ရယ်
စရာ ပြောတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်
သူ့အား ခင်မင်သူများကာ
တက္ကသိုလ်တွင် စားသောသူ၊
စွန့်သောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်
လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့မီ ၂
နှစ်ကဆိုလျှင် ကိုလွန်းအောင်

ပိုးဖျက်တဲ့ပန်း

မှာ ကျွန်တော် ကဲ့သို့ပင် ကျောင်းသားသစ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သူ၏ဖခင်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ဘားလမ်းတွင် ရှေ့ နေလိုက်၍ နေ၏။ အထက် တန်းရှေ့နေ လုပ်သော်လည်း နေပုံထိုင်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ နာ မည်ပျက်လှသူ ဖြစ်လေသည်။ သူကား ဝံသာနုခေတ်ထစဉ်က ဝံသာနု အဖွဲ့ဝင်ထဲက ဖြစ်၏။ ဝံသာနုသဘောတရား၊ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးလမ်းစဉ် စသည် တို့ကို ဆရာစံ သူပုန်မထမီက သဘောပေါက်နေသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး နှင့် ပတ်သက်၍ သူမြင်သမျှ ရေးထားသော စာရွက်စာတမ်း များကို မကြာမကြာ ထုတ်ဝေ ရောင်းချလေ့ရှိခဲ့၏။ ယခုအခါ တွင် သူ့စာရွက်စာတမ်းများ အ ဖိုးတန်ပုံကို ကျွန်တော် သိရပါ

သည်။ ထိုခေတ်က နိုင်ငံရေးသ မားလောက ဝံသာနုလောက တွင် ထင်ရှားသူဖြစ်၏။ သို့ သော် အရက်သမားဖြစ်၍ မည်သူမျှ မလေးစားကြ။ သား ဖြစ်သူ ကိုလွန်းအောင်မှာ သူ့ ဖခင် ကဲ့သို့ပင် ဦးနှောက် ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

အကြော်ဆိုင်ဝသို့ ကျွန် တော်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင် နက်. . . ။ “ဟာ. . . လာဗျို့. . . ဒီပိုင်းကိုလာဗျ. . .” ဟု အော် ခေါ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် သည် ကိုလွန်းအောင်၏အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်မိပါသည်။

“ရောက်တာ အတော်ကြာ ပလား. . . ။ ကိုသိန်းထိုက်ကြီး တောင် အခုပဲ တွေ့ခဲ့သေး တယ်။ ကိုသိန်းထိုက်က သ ဘောကောင်းသားပဲဗျ. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီလူက လူ
ကောင်းပါ။ ကဲ. . . ဘာမှာမ
လဲ။ မှာလေ. . . ”

ကျွန်တော်သည် အာလူး
ကြော် တစ်ပန်းကန်ကို မှာလိုက်
မိ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကျောင်းမှာ
လိုက်နိုင်ရဲ့လား. . . ”

“လိုက်တော့ လိုက်နိုင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့. . . သိပ်တော့
မလိုက်နိုင်ဘူး. . . ”

“အစတော့ ဒီလိုပဲ တော်
တော်ဖားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာ
တော့လဲ ဟန်ကျသွားတာပဲ။ ဒီ
ဂရီရပြီးရင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်
ကူးထားသလဲ”

“သတင်းစာလောကထဲ ဝင်
မယ် အောက်မေ့တယ်”

ကိုလွန်းအောင်က ပြုံး၍ ပြ
ပါသည်။

အင်း. . . သတင်းစာလော

ကဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ပင်ပန်းလွန်းတယ်။

ကျုပ်နဲ့တော့ မကိုက်ဘူး. . . ”

ကိုလွန်းအောင်သည် သူ၏
ကိုယ်ကို အနေအထား တစ်မျိုး
ပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်ပြန်ပါ
သည်။ ကိုလွန်းအောင်ကဲ့သို့
ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် မကျန
ပါက တစ်နေရာတွင် ပုံစံတစ်
မျိုးတည်း ကြာကြာ မနေနိုင်ပါ။
ဆန်းကြယ်သည်မှာ ကိုလွန်း
အောင်သည် ဤမျှ ချိနဲ့နေ
သော်လည်း မည်သို့မျှ သူ့ကိုယ်
ကို သတိထားဟန် မတူပါ။
ရှက်ဟန် ကြောက်ဟန်လည်း
မပြပါ။ သူလို ငါလို ကျန်းမာသူ
တစ်ယောက်တွင် ရှိသည့် စိတ်
ကဲ့သို့ပင် ခိုင်မာလှသည်။ အား
ငယ်သည့် အရိပ်အရောင်ကို
ပင် မတွေ့ရပါ။ သူ၏ စိတ်နှင့်

သူ၏ကိုယ်မှာ တခြားစီ ဖြစ်နေပါသည်။

နှစ်ယောက်သား စားသောက်၍ ပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အတူတကွ လျှောက်လာကြပါသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ကိုလွန်းအောင်သည် သူနေသည့် သထုံကျောင်းဆောင်ဘက်သို့ ခွဲထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း ကျွန်တော်လာသည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ဤကား ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့် ကိုသိန်းထိုက်နှင့် ကိုလွန်းအောင်တို့အား ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံပေတည်း။

x x x

ဒုတိယနှစ် ဥပစာတန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်နှစ်တွင် မူ ကိုလွန်းအောင်သည် ဒုတိယ

နှစ် ဝိဇ္ဇာတန်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။

“ညနေကျရင် ကိုသိန်းထိုက် နေတဲ့အိမ်သွားပြီး ညစာစားရအောင်”

တစ်နေ့တွင် ကိုလွန်းအောင်က ကျွန်တော့်အားပြောလာပါသည်။ ကိုသိန်းထိုက်ကဲ့သို့သောလူတစ်ယောက်၏အိမ်သို့သွား၍ ထမင်းစားရမည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ လွန်စွာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးကွယ်ကာ . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသိန်းထိုက်ဟာ သိပ်ခင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သူနဲ့တစ်ခါတလေ စကားပြောဖူးရုံကလေးပဲ ရှိတာ . . .”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်က ဖိတ်တာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပါတီ

ပေးတာပါ။ သူကလဲ ခင်ဗျားကို ခင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ. . . ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

စိတ်ထဲတွင်မူ ကိုလွန်းအောင်ကဲ့သို့ မသန်စွမ်းသူတစ်ယောက်က ကိုသိန်းထိုက်ကဲ့သို့ ကာယဗလ လိုက်စားသူနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ရောထွေးခင်မင်စွာ နေနိုင်သနည်းဟု တွေးကာ အံ့ဩနေမိပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအား မည်သို့မျှ ဆက်စပ်ကြည့်၍မျှ မရပေ။

ကိုသိန်းထိုက်ကား ကမာရွတ်ရွာသစ် ရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ငှား၍ နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသော အခါ သူ့အိမ်တွင် ကျောင်းသားလေးငါးဦး ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းတို့၏ နာမည်ကိုကား မမှတ်မိတော့

ပါ။ သို့သော် သူတို့ကား ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် ထင်ရှားသူများပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းသားသစ်များသည် သူတို့အကြောင်းကိုသာ ပြောနေကြကာ သူတို့သွားလေရာရာတွင် ကျောင်းသား အဖော်များဝန်းရံနေသည့် သူများဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကား ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့်လည်း တင့်တယ်သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့လူစုထဲတွင် တစ်ယောက်မှာမူ အသက်အားဖြင့် ငယ်ငယ်လေးရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူ ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ရုပ်လက္ခဏာမှာ လွန်စွာခန့်ညားလျက် ရှိလေသည်။ သူတို့လူအုပ်ကား တက္ကသိုလ် တစ်နယ်လုံး အထင်ကြီးခြင်းခံရသူများ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏အနီးသို့ ကပ်၍ သူတို့

ပြောစကားများကို နားထောင်
 လိုက်ပါမူ မိန်းမအကြောင်းကို
 ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့စွာ ပြောနေ
 သည်ကိုသာ ကြားရပေသည်။
 ကိုသိန်းထိုက်က သူတို့နှင့်
 ယှဉ်လျှင် တော်ပေသေးသည်။
 သူတို့နှင့်လည်း အတူ မနေပေ။
 ရွာသစ်ရပ်ကွက်၌ အိမ်ငှား၍
 နေလေသည်။ အိမ်ရှင်မှာ သ
 မီးလေးတစ်ယောက်နှင့် နေရ
 သူ မုဆိုးမကြီးဖြစ်၏။ အဒေါ်
 ကြီးသည် ကွယ်လွန်သူက ထား
 ရစ်ခဲ့သော အိမ်ကို ငှားကာ
 သမီးငယ်လေးအား ကမာရွတ်
 ရပ်ကွက်တွင်ရှိ တယောစွပ်
 ကျယ်စက်တွင် အလုပ်ဆင်းစေ
 ခြင်းဖြင့် အသက်မွေး၍ နေရ
 ရှာ၏။ မုဆိုးမကြီးသည် ကို
 သိန်းထိုက်အတွက် ချက်ပြုတ်ရ
 ၏။ သူ့သမီး မအေးကြည်မှာမူ
 အလုပ်အားသောနေ့များ၊ အ

လုပ်မဆင်းမီ အချိန်များ၌ မိခင်
 ကြီးကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရာ
 က ကိုသိန်းထိုက်၏ အခန်းကို
 ရှင်းလင်းပေးရလေသည်။
 ကျွန်တော် ရောက်သွား
 သောနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့၏
 ထမင်းစားပွဲသို့ မအေးကြည်က
 လေးက ထမင်းဟင်းများကို
 သယ်ယူလာပေသည်။ ကျွန်
 တော့်အရင် ရောက်နှင့်နေ
 သောလူစုကား အရက်ကလေး
 တမြဲမြဲ လုပ်နေကြလေသည်။
 မအေးကြည်သည် မျက်လုံး
 ဝိုင်းဝိုင်းနှင့်မိန်းမချောလေး ဖြစ်
 ၏။ ကမာရွတ် တစ်ဝိုက်တွင်
 မကြာမကြာ တွေ့လေ့ရှိသော်
 လည်း ဤမျှချောသည်ကို သ
 တိမထားမိခဲ့ချေ။ မိန်းကလေး
 သည် ကျွန်တော်တို့အတွက်
 စားသောက်ဖွယ် ရာများကို
 တည်ခင်းပေးပြီးနောက် ထွက်